

Mūsu ledkalnis niekada neištirps

Labai labai seniai, speiguotoje Antarktidoje, ant ledkalnio, netoli tos vietas, kurią dabar vadiname Vašingtono kyšuliu, gyveno pingvinų kolonija.

Tas ledkalnis egzistavo daugybę metų. Jį supo jūra, kurioje plaukiojo gausybė žuvų. Ant ledkalnio stūksojo aukštos amžinojo sniego sienos, kurios užstojo pingvinus nuo baisių žiemos pūgų.

Kiek tik pingvinai prisiminė, jie visuomet gyveno ant šio ledkalnio. „Čia mūsų namai“, – būtų pasakę pingvinai, jei tik būtume suradę šį ledo ir sniego pasaulį. Ir jie visiškai logiškai būtų pridūrę: „Ir čia visuomet bus mūsų namai“.

Ten, kur jie gyveno, buvo privalu tausoti energiją. Kiekvienas kolonijos gyventojas žinojo, kad, norint išgyventi, būtina burtis draugėn. Taip jie išmoko kliautis vieni kitais. Jie dažnai elgdavosi kaip viena didelė šeima (ir tai, be abejo, turi ir gerųjų, ir blogųjų pusių).

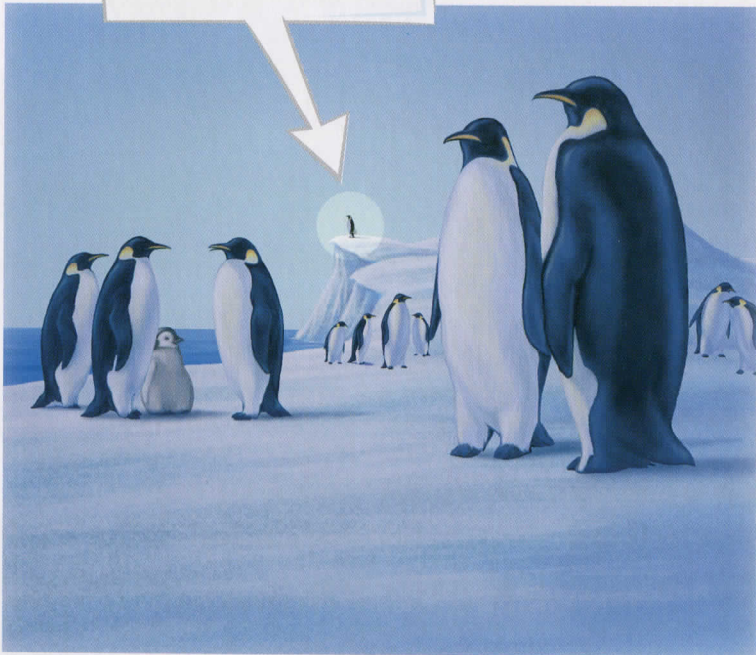

Paukščiai buvo tikrai nuostabūs. Vadinamieji imperatoriškieji pingvinai buvo didžiausi iš septyniolikos Antarktidoje gyvenančių šių paukščių rūšių, ir atrodė, kad jie nuolat dėvi smokingus.

Kolonijoje gyveno du šimtai šešiasdešimt aštuoni pingvinai. Vienas iš jų buvo Fredis.

Fredis atrodė ir elgėsi daugmaž kaip ir visi kiti. Tikriausiai pavadintumėte jį dailiu ar prakilniu, žinoma, jei mėgstate gyvūnus. Tačiau viena svarbia ypatybe Fredis skyrėsi nuo daugumos pingvinų.

**Tai Fredis.
Jis žvelgia į jūrą.**

Fredis buvo neįprastai smalsus ir pastabus.

Kiti pingvinai medžiodavo jūroje gyvius – tai buvo būtina, nes Antarktidoje kitokio maisto negalėjai rasti. Fredis mažiau žvejodavo, o daugiau tyrinėdavo ledkalnį ir jūrą.

Kiti pingvinai daug laiko praleisdavo su draugais ir giminaičiais. Fredis buvo geras vyras ir tėvas, tačiau su kitais bendravo mažiau nei įprasta. Jis dažnai vaikštinėdavo vienas ir užrašinėdavo ką pastebėjęs.

Tikriausiai pamanykite, kad Fredis buvo keistas paukštis, ir kiti, ko gero, nenorėjo su juo bendrauti. Tačiau tai ne visiškai tiesa. Fredis tiesiog darė tai, kas jam atrodė teisinga. Ir tai, ką Fredis matė, jį vis labiau neramino.

Fredis turėjo lagaminą, prikimštą pastabų, minčių ir išvadų. (Tikrai taip, lagaminą. Tai juk pasakėčia.) Ta informacija jam kėlė vis didesnę nerimą. Informacija tiesiog šaukte šaukė:

Ledkalnis tirpsta ir netrukus gali suskilti!!!

Jei ledkalnis staiga subyrėtų į gabalėlius, pingvinams būtų katastrofa, ypač jei tai nutiktų žiemą, per pūgą. Daugybė senų ir mažų paukščių neišvengiamai žūtų. Kas galėtų numatyti visas pasekmes? Niekas nežinojo, kaip elgtis ištikus tokiai nelaimei, kaip ir kitais neįsivaizduojamais atvejais.

Fredį nebuvo taip lengva išgąsdinti. Bet juo daugiau jis nagrinėjo savo pastebėjimus, juo baisiau jam darėsi.

Fredis suprato, kad turi kažką daryti. Tačiau jis neužėmė tokios padėties, kad galėtų viešai skelbti savo atradimus ar nurodinėti kitiems kaip elgtis. Jis nebuvo vienas iš kolonijos vadų. Netgi nebuvo kurio nors vado sūnus, brolis ar tėvas. Ir neturėjo patikimo prognozuotojo šlovės.

Fredis dar prisiminė, kaip buvo pasielgta su jo bičiuliu Haroldu, kai šis prasarė, kad jų namai darosi nepatvarūs. Kai niekas neparodė susidomėjimo, Haroldas pabandė surinkti įrodymų. Jo pastangos buvo sutiktos štai taip:

– Haroldai, tu tikrai per daug nerimauji. Sulesk kalmarą, pasijusi geriau.

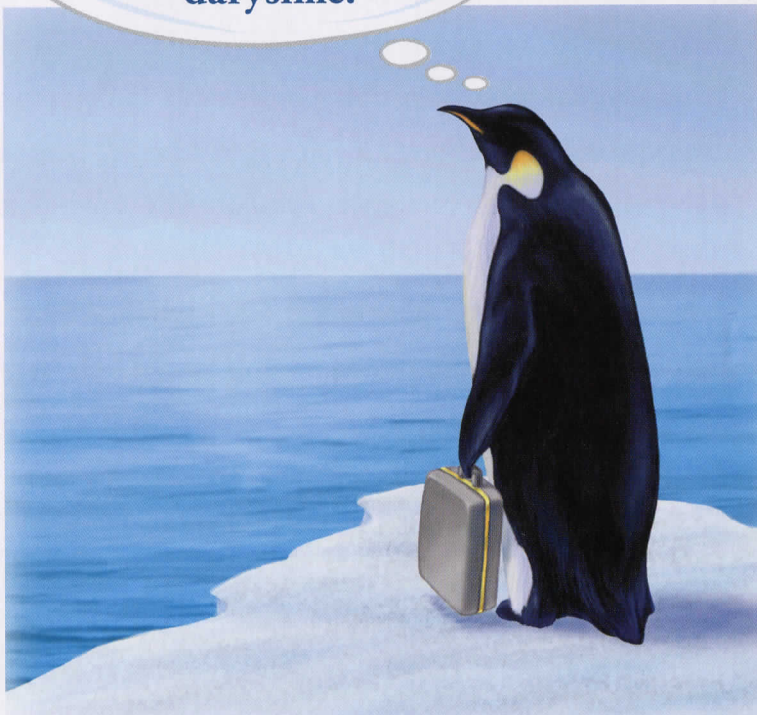
– Nepatvarūs?! Pašokinėk, Haroldai. Tegu penkiasdešimt pingvinų vienu metu strykteli aukštyn žemyn. Kas nors atsitiko? Ką?

– Tavo pastebėjimai stulbinami, Haroldai. Tačiau juos galima interpretuoti keturiais skirtingais būdais. Supranti, jei kas kelia hipotezę...

Kai kurie paukščiai nieko nesakė, tik pradėjo kitaip elgtis su Haroldu. Skirtumas buvo menkas, tačiau Fredis pastebėjo. Tai tikrai nebuvo permamos į gera.

Fredis pasijuto vienišas.

O varge...
Ką gi mes dabar
darysime?

Ką dabar daryti?

Kolonija turėjo Vadų Tarybą. Ji dar buvo vadinama Dešimtuko grupe, o jai vadovavo Pingvinų vadas. (Paaugliai grupę vadino kitaip, bet tai jau kita istorija.)

Alisa buvo viena iš dešimties vadų. Ji buvo griežta, praktiška, pasižymėjo tuo, kad visuomet pasiekdavo savo. Be to, kolonijai ji buvo sava, ne taip, kaip kai kurie išdidūs jos kolegos. Tiesą sakant, visi šios rūšies pingvinai atrodo mažumėlę išpuikę, tik ne visi taip elgiasi.

Fredis nusprendė, kad Alisa veikiausiai rimtai išklausys jo istoriją, ne taip, kaip kiti vyresni pingvinai. Taigi jis nuėjo pas Alisą. Alisa nebūtų Alisa – jam netgi nereikėjo užsirašyti į priėmimą.

Fredis jai papasakojo apie savo tyrimus ir išvadas. Alisa įdėmiai klausėsi, nors, tiesą pasakius, susimąstė, ar tik Fredžio neištiko kokia asmeninė krizė.